

เพลงรัตติกาลในอินเดีย

อันตอनीโอ ตาบุคคี เขียน
นันทวรรณ ชาญประเสริฐ แปลจากภาษาอิตาลี

อ่านอีตาอี
alibooks

NOTTURNO INDIANO

Copyright © 1984, Antonio Tabucchi

Thai language translation © 2012, Nuntawan Chanprasert

All rights reserved

เพลงรัตติกาลในอินเดีย

Notturmo indiano

Antonio Tabucchi เขียน

นันทวรรณ ชาญประเสริฐ แปล

พิมพ์ครั้งแรก : สำนักพิมพ์บุ๊คไวส์, กรกฎาคม 2555

พิมพ์ครั้งที่สอง : สำนักพิมพ์อ่านิตาลี, พฤศจิกายน 2559

อ่านิตาลี

alibooks

www.facebook.com/alibooks.it

E-mail: info@alibooks.it

นันทวรรณ ชาญประเสริฐ **บรรณาธิการบริหาร**

มีนาภา โมไนยพงศ์ **บรรณาธิการจัดการ**

antizeptic **ออกแบบปก**

ณขวัญ ศรีอรุณทัย **รูปเล่ม**

อภิรดา มีเดช **ตรวจทาน**

พิมพ์ที่ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย บริษัท เคส็ดไทย จำกัด

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ตานุคคี, อันตอนีโอ.

เพลงรัตติกาลในอินเดีย.-- กรุงเทพฯ : อานิตาลี, 2559

144 หน้า.

1. นวนิยายอิตาลี. I. นันทวรรณ ชาญประเสริฐ, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

853.914

ISBN 978-616-92759-0-9

ราคา 180 บาท

Notturmo indiano

Antonio Tabucchi

เพลงรัตติกาลในอินเดีย
โดย อันตอनीโอ ตาบุคคี

คนที่นอนหลับไม่เป็นสุขจะมีความผิดไม่มากก็น้อย
เขาทำอะไรอย่างนั้นหรือ ก็ทำให้มีกลางคืนอย่างไรเล่า

โมริส บล็องโซ (Maurice Blanchot)

หมายเหตุผู้เขียน

หนังสือเล่มนี้นอกจากจะเป็นเรื่องของกรนอนไม่หลับแล้วยังเป็นเรื่องของการเดินทางอีกด้วย การนอนไม่หลับเป็นของผู้เขียน ส่วนการเดินทางเป็นของผู้เดินทาง อย่างไรก็ตาม ด้วยว่าตัวข้าพเจ้าเองก็มีโอกาสเดินทางผ่านสถานที่ต่างๆ ที่ตัวละครในเรื่องนี้ผ่านไปเช่นกัน จึงเห็นว่าเหมาะที่จะทำดรชนีชื่อสถานที่ดังกล่าวโดยสังเขป ข้าพเจ้าไม่แน่ใจนักว่า เรื่องนี้มีแรงผลักดันส่วนหนึ่งมาจากการหลงคิดไปว่า รายการแผนที่ ซึ่งมีพลังของสิ่งที่เป็นจริง อาจให้แสงสว่างแก่เพลงรัตติกาลที่มีการตามหาเงานี้ได้ หรือจะเป็นการคาดเดาอย่างไม่มีเหตุผล ว่าสักวันผู้หลงไหลเส้นทางแปลกๆ อาจได้ใช้เป็นหนังสือนำเที่ยว

อ. ต.

ดรรชนีชื่อสถานที่ในหนังสือ

1. โรงแรมคาชูราโฮ (Khajuraho Hotel) ถนนชุกลาจี (Suklaji)
ไม่มีเลขที่ บอมเบย์
2. โรงพยาบาลบริช แคนดี้ (Breach Candy Hospital) ถนน
ภูลาไบ เดไซ (Bhulabai Desai) บอมเบย์
3. โรงแรมทัชมาฮาลอินเตอร์คอนติเนินตัล ประตูสู่อินเดีย
(Gateway of India) บอมเบย์
4. ห้องพักผู้โดยสารในสถานีรถไฟวิคตอเรีย สถานีรถไฟกลาง
บอมเบย์ ค้างคืนโดยใช้ตัวรถไฟ หรือ Indrail Pass
5. โรงแรมทัชโคโรแมนเดล (Taj Coromandel) ถนน
นุงกัมบัคคัม (Nungambakkam) มัทราส (Madras)
6. สมาคมเทวัญณวิทยา (Theosophical Society) ถนนอัธยาร์
12 อัธยาร์ (Adyar) มัทราส
7. ป้ายรถโดยสาร บนถนนสายมัทราส-มังกาลอร์ ประมาณ
กม. ที่ 50 จากมังกาลอร์ (Mangalore) ไม่ทราบชื่อสถานที่
8. Arcebispedo e Colégio de S. Boaventura ถนนกาลังกูต-ปณชี
(Calangute-Panaji) กัวเก่า (Velha Goa) กัว

9. โรงแรมซัวร์ี (Zuari Hotel) ถนนสวัตตันตระ (Swatantrya Path) ไม่มีหมายเลข วาสโก ดา กามา (Vasco da Gama) ก้าว
10. หาดกาลังกุต ประมาณ 20 กม. จากปณชี ก้าว
11. โรงแรมแมนโดวี (Mandovi Hotel) ถนนบันโดดการ์ 28 (Bandodkar Marg) ปณชี ก้าว
12. โรงแรมโอเบอร์อย (Oberoi Hotel) หาดบ็อกมาโล (Bogmalo Beach) ก้าว

ตอนที่หนึ่ง

1

คนขับแท็กซี่ไว้เคราแหลม สวมตาข่ายคลุมผม และมัดไว้ข้างหลังด้วยเชือกสีขาว ผมคิดว่าเขาน่าจะเป็น *ซิกซ์* เพราะหนังสือนำเที่ยวของผมบรรยายลักษณะไว้ตามนี้ทุกประการ หนังสือนำเที่ยวของผมชื่อ *India, a Travel Survival Kit* ผมซื้อมาจากลอนดอน เพราะความสงสัยใคร่รู้มากกว่าด้วยเหตุผลอื่น เนื่องจากว่าหนังสือให้ข้อมูลแสนพิลึกพิลั่นเกี่ยวกับอินเดีย ซึ่งเห็นที่แรกก็คิดว่าเกินจำเป็น ต่อมาภายหลังถึงรู้ว่ามิใช่ประโยชน์

เขาขับรถเร็วไปสำหรับคนอย่างผม และยังมีใบตรากระหน่ำอีกด้วย ผมรู้สึกว่าเขาจงใจเลี้ยวคนที่เดินอยู่บนถนน พร้อมกับยิ้ม

เป็นปริศนา ซึ่งผมไม่ชอบ มือขวาของเขาสวมถุงมือสีดำ เรื่องนี้ผมก็ไม่ชอบอีกเหมือนกัน ครั้นรถแล่นเข้าสู่ถนนมารีนไดรฟ์ ดูเหมือนเขาจะใจเย็นลง ขับเข้าไปต่อแถวรถติดทางฝั่งทะเลด้วยอาการสงบ เขาใช้มือข้างที่สวมถุงมือชี้ให้ผมดูหมู่ต้นไม้ปาล์มบนชายฝั่งและอ่าวเว้าโค้ง “นั่นคือโตรเบย์ครับ” เขาบอก “และข้างหน้าเราก็มีเกาะช้าง แต่มองไม่เห็น ผมมั่นใจว่าคุณจะต้องอยากไปชมแน่ๆ มีเรือออกจากประตูสู่อินเดียทุกชั่วโมงครับ”

ผมถามเขาว่าทำไมถึงขับผ่านมารีนไดรฟ์ ผมไม่รู้จักเมืองบอมเบย์ แต่ก็พยายามดูเส้นทางที่เขาขับบนแผนที่ซึ่งผมกางไว้บนตัก จุดสังเกตของผมคือมาลาบาร์ฮิลล์และคอร์ อันเป็นตลาดใจโรงแรมที่ผมจะไปตั้งอยู่ระหว่างสองจุดนี้ ซึ่งไม่จำเป็นต้องผ่านมารีนไดรฟ์ เรากำลังไปทางทิศตรงกันข้าม

“โรงแรมที่คุณบอกอยู่ในย่านเสื่อมโทรมครับ” เขาตอบอย่างสุภาพ “มีสินค้าด้วยคุณภาพ นักท่องเที่ยวที่มาบอมเบย์เป็นครั้งแรกมักหลงเข้าไปในที่ที่ไม่ค่อยน่าไป ผมจะพาคุณไปโรงแรมที่เหมาะสมกับสุขภาพบุรุษอย่างคุณครับ” เขาถุ้ยน้ำลายออกไปนอกหน้าต่างแล้วหันกลับมาให้ผม “และก็มีสินค้าคุณภาพชั้นหนึ่ง” เขาปั้นหน้ายิ้มอย่างมีเลศนัย ซึ่งผมยังไม่ชอบ

“จอดตรงนี้” ผมบอก “เดี๋ยวนี้”

เขาหันมามองผมด้วยสีหน้าฟินอบพิเทา “แต่ตรงนี่จอดไม่ได้นะครับ” เขาตอบ “รถเยอะ”

“ยังไงผมก็จะลง” ผมพูดพลางเปิดประตูรถแล้วจับไว้แน่น เขาเบรกรถกะทันหัน แล้วพูดอะไรออกมายาวเหยียดเป็นภาษาหนึ่ง ซึ่งคงต้องเป็นภาษามราฐี ทำทางเขาโกรธจัด ผมคิดว่าถ้อยคำที่เขาพ่นล่อดิโรพีนออกมานั้นคงจะไม่ใช่อภัยคำแสนสุภาพ แต่ผมไม่สนใจ ผมมีกระเป๋าเดินทางใบเล็กติดตัวมาใบเดียว ซึ่งผมวางไว้ข้างตัว จึงไม่จำเป็นต้องให้เขาลงจากรถมาชนกระเป๋าให้ด้วยซ้ำ ผมวางเบงก์หนึ่งร้อยรูปีทิ้งไว้ให้เขาหนึ่งใบ แล้วก้าวลงบนบาทวิถีที่กว้างใหญ่ของมารีนไดรฟ์ บนชายหาดมิงานเทศกาลทางศาสนา หรือไม่ก็คงจะเป็นตลาดนัด ผุ่ชนจำนวนมากออกันอยู่เบื้องหน้าอะไรสักอย่างซึ่งผมดูไม่ออก ตามถนนเลียบชายฝั่งมีคนเร่ร้อนนอนอยู่บนกำแพงเตี้ย มีเด็กชายของเบ็ดเตล็ดและขอทาน และมีรถสามล้อเครื่องจอดเรียงเป็นแถวอยู่ด้วย ผมกระโดดขึ้นไปอยู่ในชอกที่นั่งสี่เหลี่ยมที่ยึดติดกับมอเตอร์ไซค์เล็กคันหนึ่ง แล้วร้องบอกชื่อถนนของโรงแรมแก่คนขับร่างเล็ก เขาเหยียบคันสตาร์ทแล้วมีรถแทรกเข้าไปในการจราจร

“ย่านคอกสัตว์” เลวร้ายกว่าที่ผมคิด ผมรู้จักย่านนั้นผ่านภาพถ่ายของนักถ่ายภาพชื่อดังคนหนึ่ง เคยคิดว่าตัวเองได้เตรียม

ตัวเตรียมใจมาพร้อมแล้วที่จะสัมผัสกับความทุกข์ยากแร้นแค้นของมนุษย์ แต่ภาพถ่ายตีกรอบสิ่งที่มองเห็นไว้ในสี่เหลี่ยมผืนผ้าเมื่อปราศจากกรอบ สิ่งที่จะมองเห็นจะต่างไปเสมอ นอกจากนั้นยังมีกลิ่นแรงมากด้วย และไม่โชกกลิ่นเดียว แต่มากมายหลายกลิ่น

เราไปถึงย่านนั้นเมื่อตะวันยอแสง ทันได้แล่นผ่านถนนสายหนึ่งก่อนที่จะมีตลงอย่างฉับพลันทันใด ดังที่เกิดขึ้นในประเทศเขตร้อน สิ่งก่อสร้างส่วนใหญ่ของ “ย่านคอกสัตว์” ทำด้วยไม้และเสื่อ โสภณณีอยู่ในกระท่อมไม้ที่ประกอบกันอย่างไม่สนิท เห็นหัวโผล่ออกมาจากช่อง กระท่อมบางหลังใหญ่กว่าป้อมยามชนิดเดียว นอกจากนั้นก็มีเพิงและเต็นท์เศษผ้า ซึ่งอาจเป็นร้านขายของหรือกิจการค้าอื่นๆ มีตะเกียงน้ำมันให้แสงสว่าง ด้านหน้ามีคนยืนอยู่เป็นกลุ่ม อย่างไรก็ตาม โรงแรม *คาชูราโห* มีป้ายเรืองแสงเล็กๆ และทางเข้าก็อยู่เกือบติดหัวมุมของถนนสายหนึ่งที่มีอาคารอิฐปูน ส่วนโถงรับรอง หากอย่างนี้เรียกว่าโถงรับรองได้ มีเพียงบรรยากาศเท่านั้นที่ส่อเค้าไปในทางนั้น ไม่มีอะไรประเจิดประเจ้อ โถงมีขนาดเล็กและมีตสลัว เคน์เตอร์สูงเหมือนในผับของอังกฤษ โคมไฟสีแดงตั้งอยู่ริมเคน์เตอร์ด้านละสองดวง มีหญิงชราคนหนึ่งอยู่หลังเคน์เตอร์ นางสวมสำหรับสะตูดตา เล็บทาสีน้ำเงิน ดูจากรูปร่างลักษณะแล้วนางน่าจะเป็นคนยุโรปได้ แม้ว่าบนหน้าผาก

จะแถมจุดเหมือนที่ผู้หญิงอินเดียแถมกันมากมายหลายแบบ ผมหยิบหนังสือเดินทางให้นางดู และบอกว่าได้ส่งโทรเลขมาจองห้องแล้ว นางพยักหน้าก่อนจดชื่อที่อยู่ของผมด้วยความบรรจง ที่นางตั้งใจจะอวด จากนั้นก็หมุนแผ่นกระดาษมาให้ผมเซ็นชื่อ

“มีห้องน้ำในตัวหรือไม่มีคะ” นางถามผม แล้วบอกราคาค่าห้อง

ผมเลือกห้องที่มีห้องน้ำในตัว ผมรู้สึกว่านางพูดสำเนียงอเมริกันเล็กน้อย แต่ก็ไม่ได้ซักไซ้อะไร

นางบอกหมายเลขห้องแล้วยื่นกุญแจให้ผม พวงกุญแจทำด้วยเชลลูลอยด์ใส ภายในมีรูปโลกที่เข้ากันกับโรงแรม “คุณจะได้รับประทานอาหารค่ำไหมคะ” นางถามพลางมองผมด้วยสีหน้าไม่ไว้ใจ ผมรับรู้ว่าคุณานที่แห่งนั้นไม่มีคนตะวันตกไปพัก เป็นธรรมดาที่นางจะต้องนึกสงสัยว่า ผมไปทำอะไรที่นั่นกับกระเป๋าเดินทางหนึ่งใบ หลังจากส่งโทรเลขมาจองห้องจากสนามบิน

ผมตอบรับ เรื่องกินอาหารในโรงแรมไม่ได้ดึงดูดใจผมเป็นพิเศษอะไร แต่ผมหิวมาก และรู้สึกว่าคุณานไม่เหมาะหากจะออกไปตระเวนย่านนั้นในโมงยามนี้

“ห้องอาหารปิดสองทุ่มค่ะ” นางบอก “หลังสองทุ่มเราเสิร์ฟในห้องพักเท่านั้น”

ผมบอกว่าอยากกินอาหารข้างล่างมากกว่า นางเดินนำผมไปยืนม่านที่อยู่อีกฟากหนึ่งของห้องโถง ผมเข้าไปในห้องขนาดย่อม เพดานโค้ง ผืนผ้าสีเข้ม มีโต๊ะตัวเดี่ยว ตั้งอยู่ ซึ่งว่างเกือบทุกตัว แสงไฟในนั้นสลัวมาก เมื่อบอกว่ามีอาหารสารพัดชนิด แต่ครั้นถามบรืกรผมก็ได้รู้ว่า ทุกอย่างหมดเกลี้ยงค้ำวันนั้นพอดี เหลือแต่หมายเลขสิบห้า ผมรีบกินอาหารซึ่งประกอบด้วยข้าวกับปลา ต้มเบียร์อุ่น แล้วกลับไปในโถงรับรอง หญิงชรายังคงนั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวนั้น ท่าทางนางกำลังตั้งอกตั้งใจจัดวางก้อนหินหลากสีบนกระจกแผ่นหนึ่ง บนโซฟาตัวเล็กที่มุมหนึ่งของห้อง ซึ่งอยู่ใกล้ๆ กับประตูทางเข้ามีชายหนุ่มผิวเข้มมากสองคนนั่งอยู่ทั้งคู่แต่งกายตามแบบตะวันตก กางเกงเป็นกางเกงขาบาน ดูเหมือนพวกเขาจะไม่สังเกตเห็นผม แต่ถึงกระนั้นผมก็รู้สึกอึดอัดขึ้นมาเล็กน้อยทันที ผมหยุดยืนหน้าเคาน์เตอร์ รอให้นางเป็นฝ่ายพูดก่อน แล้วนางก็พูดจริงๆ นางบอกตัวเลขด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย ผมจับความไม่ค่อยได้ จึงขอให้นางกล่าวซ้ำ มันคือตารางราคานั้นเอง ผมฟังออกเพียงราคาแรกและราคาสุดท้าย คือสิบสามถึงสิบห้าปีราคาสามร้อยรูปี ห้าสิบปีขึ้นไปราคาห้าร้อยปี

“ผู้หญิงอยู่ในห้องบนชั้นสองค่ะ” นางพูดปิดท้าย

ผมล้วงจดหมายออกมาจากกระเป๋าเสื้อ แล้วให้นางดูชื่อที่

ท้ายจดหมาย ความจริงแล้วผมจำชื่อนั้นได้ แต่อยากให้นางเห็นเป็นตัวหนังสือ เพื่อไม่ให้เกิดการเข้าใจผิด “วิมาลา สาร์” ผมบอก “ผมต้องการหญิงสาวคนที่ชื่อวิมาลา สาร์”

นางแววมองชายหนุ่มสองคนบนโซฟา “วิมาลา สาร์ไม่ทำงานที่นี่แล้วค่ะ” นางบอก “ออกไปแล้ว”

“ไปอยู่ที่ไหน” ผมถาม

“ดิฉันไม่ทราบ” นางตอบ “แต่เรามีสาว ๆ ที่สวยกว่าเธอนะคะ”

สถานการณ์ดูท่าจะไม่ดี เหมือนผมจะเห็นทางหางตาว่าสองหนุ่มนั้นขยับตัว แต่อาจเป็นเพียงความรู้สึกของผมเท่านั้นก็ได้

“คุณช่วยตามเธอให้ผมที” ผมรีบบอก “ผมจะรออยู่ในห้อง” โชคดีที่ผมมีเบงกียี่สิบดอลลาร์สองใบอยู่ในกระเป๋า ผมวางเงินไว้กับก้อนหินสี่เหล่านั้น แล้วหยิบกระเป๋าเดินทางขณะขึ้นบันไดความกลัวเกิดคลายผมขึ้นมา “สถานทูตรู้ว่าผมอยู่ที่นี้” ผมพูดออกไปเสียงดัง

ห้องดูสะอาด ทาสีเขียวอ่อน ติดภาพพิมพ์บนผนัง ซึ่งเหมือนจะเป็นภาพประติมากรรมกามสูตรของเมืองคาชราโอ แต่ผมขี้เกียจดูให้แน่ใจ เตี้ยงต่ำมาก ข้างเตี้ยงมีเก้าอี้นวมขาดๆ

ตัวหนึ่ง กับหมอนหลากสีวางซ้อนกันเป็นกอง บนโต๊ะหัวเตียง มีอุปกรณ์ต่างๆ ที่รูปทรงไม่อาจให้ความหมายเป็นอย่างอื่นได้ ผมถอดเสื้อผ้าแล้วหยิบกางเกงในซักรีดแล้ว ห้องน้ำเป็นห้องเล็ก กระจริดทาสี บนประตูติดโปสเตอร์เป็นภาพผู้หญิงผมบลอนด์ นั่งคร่อมขวดโคคา โคล่า โปสเตอร์สีเหลืองซีด และมีรอยเปื้อนของแมลง ผู้หญิงในภาพไว้ผมทรงเดียวกับมาริลีน มอนโรในยุคห้าศูนย์ เรื่องนี้ยังทำให้ดูไม่เข้ากัน ที่อาบน้ำฝักบัวไม่มีฝักบัว มีแต่ท่อยื่นออกมาจากผนัง ให้น้ำพุ่งเป็นสายระดับศირษะ แต่ถึงกระนั้นผมก็รู้สึกว่าการอาบน้ำเป็นสิ่งสำราญบานใจที่สุดในโลก ก็ผมนั่งเครื่องบินมาแปดชั่วโมง อยู่ในสนามบินสามชั่วโมงแล้ว ก็ต้องเดินทางข้ามเมืองบอมเบย์มาอีก

ไม่รู้ว่าผมหลับไปนานแค่ไหน อาจจะเป็นสองชั่วโมง หรืออาจมากกว่านั้น เมื่อเสียงเคาะประตูปลุกผมขึ้นมา ผมเดินไปเปิด โดยไม่รู้ตัว ตอนแรกไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองอยู่ที่ไหน หญิงสาวเดินเข้ามาเกิดเสียงผ้าเสียดสีกัน เธอตัวเล็ก สวม紗หริ่งดงาม เหงื่อเธอออก เครื่องสำอางละลายไหลที่หางตา เธอพูดว่า “สวัสดีค่ะ ดิฉันชื่อวิมาลา สาร์” เธอยื่นกัมหนำอยู่กลางห้อง แขนแนบลำตัว รวากับว่าผมจะต้องดูตัวเธอ

“ผมเป็นเพื่อนของซาเวียร์” ผมบอก

เธอเงยหน้าขึ้น ผมเห็นความประหลาดใจมากล้นบนใบหน้าของเธอ ผมวางจดหมายของเธอเตรียมไว้บนโต๊ะหัวเตียง เธอมองจดหมายแล้วร้องไห้

“ทำไมเขาถึงมาอยู่ที่นี่ได้” ผมถาม “เขามาทำอะไรที่นี่ แล้วตอนนี้อยู่ที่ไหน”

เธอเริ่มสะอื้นเบาๆ ผมจึงรู้ว่าถามมากเกินไป

“คุณทำให้ใจให้สบายก่อนนะ” ผมบอก

“พอเขารู้ว่าดิฉันเขียนจดหมายถึงคุณ เขาโกรธมาก” เธอว่า

“แล้วทำไมคุณถึงเขียนจดหมายมาหาผม”

“เพราะดิฉันเจอที่อยู่ของคุณในสมุดบันทึกของซาเวียร์”

เธอตอบ “ดิฉันรู้ว่าเมื่อก่อนคุณสองคนเป็นเพื่อนสนิทกัน”

“ทำไมเขาถึงโกรธ”

เธอเอามือปิดปากเหมือนจะกลักร้องไห้ “พักหลังเขาร้ายคะ” เธอบอก “เขาป่วย”

“แล้วเขาทำงานอะไร”

“ทำธุรกิจ” เธอตอบ “ดิฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน เขาไม่เล่าอะไรให้ดิฉันฟังเลย เขาไม่ใช่คนใจดีเหมือนก่อนแล้ว”

“ธุรกิจประเภทไหน”

“ดิฉันไม่รู้” เธอย้ำคำเดิม “เขาไม่เล่าอะไรให้ดิฉันฟังเลย

บางครั้งก็ไม่พูดไม่จาเป็นวันๆ แล้วจู่ๆ ก็หงุดหงิดขึ้นมาเฉยๆ และโกรธพลุ่พล่าน”

“เขามาถึงที่นี่เมื่อไร”

“เมื่อปีที่แล้วค่ะ” เธอตอบ “มาจากรัฐกัว เขาทำธุรกิจกับพวกนั้น ต่อมาเขาล้มป่วย”

“พวกนั้นคือพวกไหน”

“พวกชาวกัวค่ะ” เธอว่า “ชาวกัว ดิฉันไม่รู้เรื่องอะไรหรอกค่ะ” เธอนั่งลงบนโซฟาข้างเตียง ตอนนั้นหยุดร้องไห้แล้วท่าทางสงบลง “คุณตี๋มอะไรสิคะ” เธอบอก “ในตุนั้นมีเหล้าลึเคียวร์ขวดละห้าสิบบรูปี”

ผมเดินไปที่ตู้ใบนั้น แล้วหยิบขวดน้ำสีส้มขวดเล็กๆ ขวดหนึ่งออกมา มันคือเหล้าลึเคียวร์รสส้ม “แล้วพวกชาวกัวเหล่านั้นเป็นใครกัน” ผมคาดคั้น “พอจะจำชื่อหรืออะไรสักอย่างได้บ้างไหม”

เธอส่ายหน้า แล้วเริ่มร้องไห้อีก “พวกชาวกัว” เธอว่า “ชาวกัว ดิฉันไม่รู้ เขาป่วย” เธอย้ำคำเดิม

เธอเงยไปครู่หนึ่ง แล้วถอนหายใจยาว “บางครั้งเขาดูไม่แยแสอะไรเลย” เธอบอก “รวมทั้งดิฉันด้วย สิ่งเดียวที่เขาพอจะสนใจอยู่บ้างก็เป็นจดหมายจากเมืองมัทราส แต่อีกวันก็กลับไป

เป็นเหมือนเดิมอีก”

“จดหมายอะไรหรือ”

“จดหมายจากเมืองมัทราสค่ะ” เธอตอบอย่างใสซื่อ ราวกับว่านั่นเป็นข้อมูลที่เพียงพอแล้ว

“แล้วเป็นจดหมายจากใคร” ผมคาดคั้นอีก “ใครเขียนถึงเขา”

“ดิฉันไม่รู้” เธอตอบ “เป็นสมาคมอะไรสักอย่าง ดิฉันจำไม่ได้ เขาไม่เคยให้ดิฉันอ่านเลย”

“แล้วเขาตอบจดหมายหรือเปล่า” ผมถามอีก

วิมานิ่งคิด “ตอบค่ะ คิดว่าตอบ เขาเขียนจดหมายที่นานหลายชั่วโมง”

“ได้โปรดเอ็ดครับคุณ” ผมพูด “พยายามนึกหน่อยเถิดว่าสมาคมที่นั่นเป็นสมาคมอะไร”

“ดิฉันไม่รู้” เธอตอบ “คิดว่าคงจะเป็นสมาคมทางวิชาการ ดิฉันไม่รู้ค่ะคุณ” เธอเจียบไปอีกรูหนึ่ง แล้วพูดว่า “เขาเป็นคนดี มีความตั้งใจดี แต่ธรรมชาติของเขาทำให้ชะตาชีวิตเขาน่าเศร้า”

เธอวางมือไขว่กันไว้ เล็บเธอยาวและสวย ต่อมาเธอมองผมด้วยสีหน้าโล่งใจ เหมือนนึกอะไรออก “สมาคมเทวัญานวิทยาค่ะ” เธอพูด แล้วยิ้มเป็นครั้งแรก

“คุณครับ” ผมพูด “คุณค่อยๆ เล่ามาทั้งหมด ทั้งหมดที่
คุณจำได้ ทั้งหมดที่คุณบอกผมได้”

ผมรินเครื่องดื่มให้เธออีกแก้ว เธอดื่มแล้วเริ่มเล่า เป็น
เรื่องราวที่ยาว เยิ่นเย้อ และเต็มไปด้วยรายละเอียด เธอเล่า
เรื่องของพวกเขาให้ผมฟัง เอ่ยถึงถนนหนทางในบอมเบย์ การ
ไปเที่ยวเมืองพะสิมและเอลเฟินดำในช่วงวันหยุด และยามบ่ายใน
วัดคอยเรีย การ์เดิน ซึ่งพวกเขาเล่นกันบนสนามหญ้า พูดถึง
ตอนไปเล่นน้ำที่หาดโซฟัตตี และตากฝนแรกของฤดูฝน ผมได้
รู้ว่าซาเวียร์หัดหัวเราะอย่างไร และหัวเราะด้วยเรื่องอะไร รู้ว่าเขา
ชอบอาทิตย์อัสดงเหนือทะเลอาหรับมากแค่ไหน ยามเมื่อทั้งสองไป
เดินเล่นริมฝั่งตอนตะวันยอแสง เป็นเรื่องราวที่เธอได้ชำระความ
อัปยศอันแค้นออกไปอย่างหมดจด เป็นเรื่องราวของความรัก

“ซาเวียร์เขียนอะไรไว้เยอะมากค่ะ” เธอบอก “แต่แล้ว
วันหนึ่งก็เอาทั้งหมด ตอนนั้นเขาอยู่ที่นี้ ในโรงแรมนี้ เขาคว่ำ
อ่างทองแดง แล้วเผาจดหมายทั้งหมดในนั้น”

“เพราะอะไรหรือ” ผมถาม

“เขาป่วยค่ะ” เธอตอบ “ธรรมชาติของเขาทำให้เขาใช้ชีวิต
เขาน่าเศร้า”

ตอนที่วิมาลาจากไป คำคั้นคงต้องสิ้นสุดแล้ว ผมไม่ได้

ดูนาฬิกา ผมรูดม่านหน้าต่างปิด แล้วล้มตัวลงนอน ก่อนหลับ
ได้ยินเสียงร้องดังแว่วมา อาจเป็นเสียงสวดมนต์ หรือเสียงเรียก
วันใหม่ที่กำลังเริ่มขึ้น